

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaali ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 2 • Perjantaina 26. tammikuuta 2007

58. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 22 %)

Hannukaiset kotiseutumatkalla Karjalan laulumaille

Vuosi vaihtui, ja tarkastelin uuden vuoden tervehdysten vastaanottamisen ja lähettämisen yhteydessä menneen vuoden aikaansaannoksia. Pakko oli todeta, että vanhuus ei tule yksin eikä edes ainoastaan yhdessä vanhenevan vaimon kanssa. ”Pyhiä lupauksia” jää yhä enemmän täyttämättä.

Hannukaisten sukuseuran keväinen Karjalan matka oli taas lupauksistani huolimatta jäänyt raportoitamatta, matkakertomus oli kirjoittamatta. Niinpä otin tukevan otteen niskastani ja päätin tarttua ”kynään”, ehkä matkasta jotain vielä muistuisi mieleen.

Onneksi olin tehnyt hieaman muistiinpanoja ja ottanut melko runsaasti kuvia. Eikä se sana- tai tapahtumata tarkka kuvaus ehkä olekaan kaikkein olennaisin osa matkakuvauksia, oleellisempia lienevät kuitenkin ne tuntemukset, joita me itse kukin tunsimme liikkuessamme esivanhempiemme asuinsijoilla ja yritimme eläytyä aikaan ennen talvisodan raskaita rauhanehtoja ja valtakunnan rajan siirtoa.

Ehkä tämänkin kirjoitel-

man avulla tavoittaisimme joitakin takaumia menneeseen, ja toisaalta se ehkä myös muistuttaisi meitä nykyisestä vahvasta sukuyhteydestä, joka on syntynyt ainakin osittain koettujen menetysten kautta. Suku hajaantui evakkoreissuilla ympäri Suomea, ja sukuseura perustamalla on yhteyksiä pystytty uudelleen luomaan. Itse olen tämän omakohtaisesti kokenut ja uskon, että nuoremman polven kannalta sukuseura on ratkaisevan tärkeä väline pyrittäessä hahmottamaan omia juuria, identiteettiä ja omaa paikkaa suuressa kokonaisuudessa.

Myös jo perinteeksi muodostuneet yhteiset matkat Karjalan kannakselle ja Laatokan rannoille ovat suurelta osin sukuseuran järjestämiä. Kun meillä vielä on onneksi keskuudessamme joitakin Karjalassa syntyneitä ”tervaskantoja” kertomassa paikan päällä paikkoihin ja niissä eläneisiin ihmisiin liittyneitä aitoja tarinoita, kertomuksia ja muisteloita, meidän nuorempien on aina helpompi eläytyä silloisiin elämäntilanteisiin ja ymmärtää asiayhteyksiä sekä välittää tie-

toa edelleen nuoremmille sukupolville.

Mukana monta ensikertalaista

Hannukaisten sukuseuran viimekeväinen matka toteutettiin 5.-8.5.2006, ja sille osallistui 29 sukuseuran jäsentä. Erittäin ilahduttavaa oli se, että mukana oli runsaasti nuoria, osa aivan ensimmäistä kertaa.

Matkan käytännön järjestelyistä vastasi sukuseuran toimeksiannosta Liikenne Ylikoski Ky, kuten yleensä ennenkin. Keijo Ylikoski on itse karjalais-syntyinen, siten hän tuntee myös matkalaisten ajatusmaailman, osaa suhtautua oikein heidän tarpeisiinsa ja elää itse mukana kuljetettavien toimintoissa. Keijolla on myös laaja alueen tuntemus, josta on aina hyötyä matkapäivien ohjelmia suunniteltaessa. Toisena tuttuuna kuljettajana meillä oli mukana Olavi Pitkälä.

Omalta kohdaltani matka alkoi, kun Keijon bussi saapui klo 4.10 Kankaanpään Niinisaloon, josta perheenjäseneni ja sisareni poikien kanssa nousimme mukaan matkaseurueeseen.

Sukuseuran puheenjohtaja vaimoineen ja muut etelä-satakuntalaiset olivat tulleet jo aikaisemmin Kankaanpäähen ja olivat jo bussissa. Tästä matka jatkui matkalaisten keräten reittiä Jämsä-järvi-Ikaalinen-Tampere-Lahti-Utti-Imatra, jossa ylitimme Venäjän rajan.

Matka jatkui Svetogorskin, Antrean, Sairalan ja Räisälän kautta Käkisalmeen, jossa majoituimme ”hotelli” Sanatorioon. Perille päästyämme olikin jo ilta. Päivällisen jälkeen kävimme tutustumassa Käkisalmen linnaan ja kaupungin lähiympäristöön.

6.5. pääsimme itse varsinaiseen asiaan eli tutkimaan esivanhempiemme asuinsijoja, joista ei ikävä kyllä ole paljon näkyviä rakenteita jäljellä. Joukko hajosi pienempiin ryhmiin, sillä koko joukolla ei lyhyessä ajassa ehtinyt käydä jokaisessa halutussa paikassa. Muun muassa Martti, Eeva ja Esko kävivät ”tak-silla” kotimaisemissaan Kaukolassa.

Pääosa joukosta matkasi Hiitolan Asemankylään, jossa poikkesimme kauppoilla ja jatkoimme edelleen Hömmöön ja Karjalan

**Sivuillamme
TÄNÄÄN mm.**

Pitäjämessut	2
Sielunsisar on poissa	3
Kurkijoen kirkon irtaimisto	5
Vilma on 300. jäsen	5
Onervan evakkomatka, osa 4	6
Karjalaisten kesäkotit	8

Seuraavat Kurkijokelaiset ilmestyvät

2.2., 16.2., 2.3., 16.3., 30.3.

Työlaitoksen maisemiin. Hömmöön saavuttuamme meitä odotti ikävä yllätys, sillä muun muassa äitini ja hänen serkkunsa Toivon entistä opinajoa Hömmön vanhaa koulua oli alettu purkaa, ja rakennus oli lohduuttoman näköinen, mutta vielä kuitenkin pystyssä.

Tutkimme osittain purettua rakennusta, josta kairienlaista irtaimistoa ja auki revittyjä lattioita oli levitetty ympäri tonttia. Teimme joitakin löytöjä ja otimme niitä muistoiksi ja kotiin vietäviksi.

Kokkolanjoelle mummolaan

Hömmössä joukkomme jakaantui edelleen pienempiin osiin. Pikkuserkkuni Arto joukkoineen lähti tutustumaan isänsä kotipaikkaan, kun taas pääosa joukosta lähti taivaltamaan Työlaitoksen kautta kohti Kokkolanjoen rantaa, missä meidän monen mummola tai isomummola on sijainnut.

Matkaa Työlaitokselta joen rantaan on noin kaksi kilometriä maastoitse. Tai-

val on hankala vanhemmillemme ja huonojalkaisille henkilöille, eivätkä kaikki halukkaat voi sinne lähteä. Kohtalaisen isolla joukolla lähdimme kuitenkin matkaan ja pääsimme perille laajalle peltoaukealle, jota isovanhempamme olivat joskus viljelleet. Nyt rakennuksista ovat jäljellä vain sortuneiden savupiipujen kohdalle syntyneet kummut.

Kävimme myös itse joella katsomassa sen nykyistä tilaa. Vesi oli savista ja rannat rämettyneet, kun kukaan ei enää pidä maisemasta huolta. Vaikka tunne oli haikea, kun ajattelimme ”kotitilan” alennustilaa, olimme kuitenkin onnellisia siitä, että meillä oli ainakin vielä toistaiseksi mahdollisuus vierailla rakkaissa maisemissa, joihin oman sukuhaaramme lähi-menneyksyys läheisesti liittyy.

Palattuamme Kokkolanjoen rannasta Työlaitoksen peltoaukealle kävimme vielä Akseli ja Tiina Runo-

JATKU SIIVULLA 4

Lähellä Kokkolanjoen rantaa mummolan vanhalla sijaintipaikalla. Hannukaisten sukuseuran puheenjohtaja Oiva Hannukainen (käsi pääläelä) on kuvan keskipisteessä ja parhaillaan selvittämässä paikan historiaa, sillä joukossa oli mukana useita ensikertalaisia, joille paikan historia ei ollut tuttu.

26.1.2006

Suomen paras

Lopulta saimme tänne Etelä-Suomeenkin talven tuntua. Keskiviikkopäivän aikana satoi lunta noin 30 senttimetriä. Eipä tiennyt töistä lähtiessä, minkälainen auto lumikinoksen alta paljastuisi. Minäkin jännitin, olisiko auto uudistunut. Ei ollut. Kotimatka oli todella tukala. Lunta tuli taivaan täydeltä niin, ettei eteensä tahtonut nähdä, ja vastaan tulleet rekat vain höytyväistä puuterilunta.

Kurkijokelainen on nyt puolitoista vuotta ilmestynyt pääsääntöisesti kahden viikon välein. Entisestä viikoittain ilmestyvistä ihmeestä on tullut joka toinen perjantai ilmestynvä kummajainen. Kummajainen siinä mielessä, että lehtemme on edelleenkin kaikista karjalaisista pitäjälehdistä tiheimmin ilmestynvä. Pitäjä- tai sukulehtiä on kaikkiaan parisenkymmentä, mutta vain muutama niistä ilmestyy kerran kuukaudessa: Vpl. Pyhäjärvi, Säkkijärvi, Koiviston Viesti, Johannekselainen. Yleisimpiä ovat 4-6 kertaa ilmestyvät lehdet.

Toukokuun 23. päivänä tulee 10 vuotta siitä, kun Kurkijokelaisesta tuli myös hiitolaisen pitäjälehti. Sen jälkeen olemme yhdessä toimittaneet, tilanneet

*”Rati riti ralla,
tuli talvi, halla,
kuuraparta, tuiskutukka,
lumiviitta, harmaa sukka.
Rati riti ralla,
sellainen on halla.”*

ja lukeneet omaa lehteämme. Ehkä hiitolaiset olivat vähän myöhässä mukaantulopäätöksinsä, sillä ihan sen kaltaista tilausintoa hiitolaisen keskuudessa lehtemme ei ole saavuttanut, kuin ehkä olisimme toivoneet. Toki monet hiitolaiset yhä tänä päivänäkin mielellään tilaavat ja lukevat ”omaa lehteään”. Kirjoittajavastustajia olemme myös kiitettävästi saaneet hiitolaisista ystävistämme. Sen sijaan ilmoituslehdteeseen hiitolaiset eivät ole Kurkijokelaista osanneet ottaa. Kuolinilmoitukset yms. ilmoitukset nimittäin tavoittavat tällaisessa rajatun ”porukan” lehdessä monet sellaisetkin ystävät, joitten kanssa ei enää olla läheisessä kanssakäymisessä.

Toivottavasti sekä kurkijokelaiset ja hiitolaiset lukijamme ja ystävämmä jaksavat edelleen kirjoittaa ja lähettää kirjoituksiaan ja kuviaan Kurkijokelaisen toimittukseen. Vaikkei jutuista vielä varsinaisesti ole ollut pulaa, ei niitä liikaakaan ole ollut. Yhdessä saamme aikaan parasta mahdollista tulosta – Suomen parhaan pitäjällehden.

Raija Hjelm

Karjalaiset pitäjämessut lauantaina 14.4. klo 11-17 Karjalatalolla Helsingissä

- Karjalaiset pitäjät ja pitäjäseurat tehdään tutuiksi huhtikuussa järjestettävillä pitäjämessuilla Karjalatalolla. Tilaisuudessa esitellään Karjalan kannasta, Laatokan Karjalaa ja Raja-Karjalaa erityisesti nuoremille karjalaissukupolville ja muille karjalaisuudesta kiinnostuneille. Tilaisuuteen on vapaa pääsy.
- Ohjelmaan on suunniteltu seuraavia tapahtumia:
- * Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran ja Karjalan Liiton kotiseutumatkakeruun julistaminen
 - * Pitäjien näyttely (kukin seura järjestää omansa)
 - * Tietoa karjalaisista vaa-kunoista
 - * Tietoa karjalaisista pitäjällehdistä
 - * Arpajaiset
 - * Vanhoja maisemafilmejä, kuvia kotiseutumatkailta
 - * Karjalan historialliset vaiheet
 - * Karjalaiset sukututkimuspiirit esittäytyvät
 - * Tietoisku
 - * Viipuri-valokuvanäyttely
 - * Karjalan kartat
 - * Tutustumiskierrokset Karjalataloon (eri salit, kirjasto)

Kokouksia

Loimaan Seudun Karjalaseura ry:n KEVÄTKOKOUS

pidetään keskiviikkona 21.2.2007 klo 18
Kahvepaikassa, Turuntie 10, Loimaa.
Esillä sääntöjen määräämät asiat.

* Kahvitarjoilu *

Tervetuloa

Hallitus

NIMIPÄIVÄT

pe 26.1.	Joonatan
la 27.1.	Viljo, Vainojen uhrien muistopäivä
su 28.1.	Kalle, Kaarlo, Kaarle, Mies
ma 29.1.	Valtteri
ti 30.1.	Irja
ke 31.1.	Alli
to 1.2.	Riitta

Merkkipäiviä

Ulpu Kojo täytti 20 vuotta 16.1. Vanhemmat Ritva ja Pekka Kojo Espoosta. Pekan isä Israel Kojo Kurkijoen Lapinlahdelta. Ritvan (s. Rundqvist) suku myös Karjalasta, kylläkin tältä puolelta nykyistä rajaa.

Muistettavaa

Larin Paraske –teatteriesitys su 4.3. klo 16 Teatteri Avoimet Ovet, Museokatu 18, Helsinki. Esiintyjinä mm. Eeva Litmanen ja Karoliina Franck. Lippujen (18 euroa) varaus Riitta Sainioltta, puh. 040-544 7582. Järj. Pääsky ry.

Pitäjäjuhlat

11.-12.8.2007 Loimaalla

Laita heti uuteen kalenteriisi elokuun 11.-12. päivien kohdalle ”Kurkijokelaisten pitäjäjuhlat Loimaalla”.

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Hartaus sunnuntaiksi 28.1.
4. sunnuntai loppiaisesta

Mistä tunnet sä ystävän?

Mistä tunnet sä ystävän, kysytään laulussa. Tähän vanha sanonta toteaa: ”Hädässä ystävä tunnetaan”.

Olet ommiteltava, jos sinulla on vaikkapa yksi ystävä, jolle kertoa kuulumisesta, jonka kanssa elämää jakaa voit tuhlata ilosi ja puolittaa murheesi. Ystävyyttä ei mitata yhdessä vietyyn ajan pituudella, ei tekstiviestien ja muistamisen määrällä vaan sillä luottamuksella, että oli tilanne mikä tahansa, ystävän puoleen voi aina kääntyä.

On siis totta, että ystävä tunnetaan hädässä. Tällaista on myös ihmisen ja Jumalan välinen ystävyys. Tosin Jumala ja Jeesus, taivaalliset ystävämmä, tulevat mieleen tavallisesti vasta suuren hädän keskellä. Ehkäpä vasta vakava sairastuminen, läheisen menettäminen tai jokin muu ei-toivottava, yllättävä tapahtuma saa meidät ristimään kätemme ja pyytämään apua ylhäältä.

Jostain kumman syystä avunpyyntö Jumalalta estyy usein monien verukkeiden vuoksi. ”En kai nyt huonona päivänä kehtaa pyytää apua, kun en häntä hyvinäkään päivinä ole liiemmästi muistanut.” ”Ehkäpä Jumalalla on isompiakin asioita hoidettavanaan kuin minun pienet murheeni.” ”Mitä suotta, tyhjän saa pyytämättäkin. Ei Jumala kuitenkaan kuule.” Näiden epäilyjen saartamaksi moni jää, eikä pyydä apua Jumalalta.

Meillä ihmisillä on monenlaista hätää, sisäistä ja ulkoista. Hätämme voi nousta omasta tai läheistemme elämästä. Se voi suuntautua tähän päivään tai tulevaisuuteen. Joskus hätä on niin suuri, ettei siitä usko mitenkään selviävänsä. Näin oli keran myös veljellämme Paavalilla: ”Jouduimme niin suunnattomiin ja ylivoimaisiin vaikeuksiin, ettemme enää uskoneet selviävämme hengissä. Me saimme tuntea olevamme kuolemaan tuomittuja, jotta emme luottaisi itseemme vaan Jumalaan, joka herättää kuolleet. Tällaisesta kuolemanvaarasta hän pelasti meidät ja niin hän pelastaa vatedeskin. Me luotamme siihen, että hän on pelastava meidät, kun tekin autatte meitä rukouksillanne.” (2 Kor. 1: 8-10)

Luottamus Jumalaan ja hänen pelastukseensa karkotti Paavalin ja hänen kumppaneidensa hädän. Samaa lääkettä hän tarjoaa meillekin ”... ja niin hän pelastaa vatedeskin.” Jeesus auttaa hädässä. Apu voi olla hyvin konkreettinen kuin mittatilausena minulle tehty, tai se voi olla mielen rauhoittuminen, uusi näkökulma tai luottamuksen syveneminen. Jeesuksen suuren ystävänpalvelus oli kuitenkin se, että hän antoi henkensä meidän puolestamme, jotta voisimme saada osaksemme Jumalan armon ja iankaikkisen elämän.

Jumala näkee hätämme. Kärsimyksemme eivät ole häneltä salassa. Hän lupaa apunsa ja läsnäolonsa juuri sinne, missä hätä on suurin. Älä epäröi kertoa hätäsi hänelle. Hädässä ystävä tunnetaan. Hän sinut ja sinä Hänet.

Tarja Korpela

Kirjoittaja on Oulun Tuiran seurakunnan kappalainen sekä Vuoden Pappi 2006.

Onks tietoo KYSYMYKSET?

1. Mistä pettuleivän ainekset saatiin?
2. Mikä oli Suomen väkiluku vuonna 1915?
3. Mihin kaupunkiin valmistuu ensi kesänä Suomen suurin vankila?
4. Mikä oli Gestapo?
5. Kuka maailmankuulu taiteilija kuoli Kuokkassa syksyllä 1930?
6. Minkä niminen oli Suomen ensimmäinen tv-kanava?
7. Mitä ovat stradivariukset?
8. Mikä on Turun tuomioriksen ristin korkeus?
9. Minä vuonna Suomessa alettiin myydä einemaksalaatikkoo?
10. Kumpia on maassamme enemmän, variksia vai harakoita?

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ
www.kurkijoki.fi

Toimitusneuvosto: Kurkijoki-Säätiön hallitus

Toimitus: Päätoimittaja Raija Hjelm
ja kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Toimitus: Koulukuja 7, 32200 Loimaa
Avoimna: Tiistaisin ja perjantaisin klo 9–14
puh./fax (02) 762 2551, matkapuh. 050-521 3336

Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä numeroista ei suoriteta korvausta. Toimitus pidättää oikeuden muokata ja lyhentää lähetettyjä aineistoja. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmäkseen ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 60 centtiä/mm + alv 22 %
Mustavalk. 45 centtiä/mm + alv 22 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 16 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi 35 euroa
6 kk 20 euroa
3 kk 12 euroa
Pohjoismaat 39 euroa
Muualle 46 euroa

toimitus@kurkijokelainen.inet.fi
Tilinumero: LSOP 523900-4897

Sivunvalmistus:
Etusivu Frontpage, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki

ISSN 0782-5668

26.1. Kansat pelkäävät Herran nimeä, maan kuninkaat kumartavat häntä, kun Herra jälleen rakentaa Siionin ja ilmestyy kunniassaan. Hän katsoo sorrettujen puoleen, ei torju heidän rukousta. Ps. 102:16-18

27.1. Tämä on kirjoitettu tulevalle polvelle, jotta uudeksi luotu kansa ylistäisi Herraa. Herra katsoo pyhästä korkeudestaan, tähtyä taivaasta maan päälle. Ps. 102:19-20

28.1. Järvellä nousi äkkiä ankara myrsky. Aallot löivät yli veneen, mutta Jeesus nukkui. Silloin opetuslapset herättivät hänet ja sanoivat: "Herra, pelasta meidät! Me hukkumme." Matt. 8:24-25

29.1. "Miksi te noin pelkätte, vähäuskoiset?" Jeesus sanoi. Sitten hän nousi ja nuhteli tuulta ja aaltoja, ja tuli aivan tyven. Matt. 8:26

30.1. Herran vapaiksi ostamat palaavat ja saapuvat riemuiten Siioniin. He kantavat päänsä päällä ikuista iloa. Ilo ja riemu astuvat portista, huoli ja huokaus pakenevat kauas. Jes. 51:11

31.1. Pian vapautetaan kahleistaan kumaraan kangistunut vanki. Ei hän kuole vankikuoppaan, eikä hänen enää tarvitse nälkää nähdä. Jes. 51:14

1.2. Teidän on hyvä tietää, veljet, millaisessa ahdingossa me olimme Aasian maakunnassa. Jouduimme niin suunnattomiin ja ylivoimaisiin vaikeuksiin, ettemme enää uskoneet selviävämme hengissä. 2. Kor. 1:8

Viime viikon lauantaina 20.1. saapui suuri joukko ystäviä onnittelemaan ikinuorta Helvi Paavilaista hänen täyttäessään 85 vuotta. Helvi on syntynyt Orivedellä ja elänyt lapsuutensa ja nuoruutensa työntäyteiset vuodet Längelmäellä. Sinne Hämeen suurten korpien keskelle saapui sitten souvereita tukinajoon, ja heille Helvi oli lupautunut paistamaan leipää. Eipä aavistanut Hämeen neito vielä tuolloin, että hänestä tulisi erään tukinajajan elinikäinen leivänpaistaja, jonka Armas Paavilainen, Kurkijoen Elisenvaaran poika toi Hämeestä minniäksi Loimaalle.

Helvissä ei ole sitä tunnettua hämäläisten hitautta tippaakaan, sillä tuntuu siltä, että hän on karjalaisempi kuin moni karjalainen onkaan. Ja karjalaiset perinne-

Paljon Onnea...

Päivänsankaritar Helvi Paavilainen merkkipäivänään kukkien keskellä.

ruuat hän on myös oppinut tekemään, ja niistä saivat onnittelijatkin taas kerran nauttia. Talon emäntänä hän puolisonsa Armaksen kanssa osallistui myös Varsinais-Suomen Karjalaisseurojen piirin toimintaan ollen monia kertoja juhlamarsseilla piirin puheenjohtajan rinnalla.

Työntekoa ei Helvi vieläkään ole jättänyt, sillä hänen hoidossaan on parhaillaan-kin seitsemän hevosta muiden kotiaskareiden lisäksi. Ja kesällä riittää puuhaa kuniissa pihapiirissä, jossa kymmenet perennalajit loistavilla väreillään tervehtivät tulijoita.

...ja terveyttä toivotamme hämäläis-karjalaiselle huumorintajuiselle ihmiselle.

EV

Laaksonen & Laaksonen

LionsClub Karinainen/Kyrö järjestää erikoisen hyväntekeväisyysillan, jossa esiintyvät ensimmäistä kertaa yhdessä Heli Laaksonen ja Petri Laaksonen yhteiseen.

Laaksonen & Laaksonen – ainutlaatuinen runon ja laulun ilta on runoilija Heli Laaksosen sekä muusikko, säveltäjä ja laulaja Petri Laaksosen ensimmäinen yhteisesiintyminen. Tilaisuus alkaa sunnuntaina

11.2.2007 klo 18 Pöytyällä upouudessa Kisariihen liikuntahallissa.

Taiteilijoita yhdistää paitsi sama sukunimi myös suuri kansansuosio. Laaksonet esiintyvät ensimmäistä kertaa yhteisessä tilaisuudessa, eivät kuitenkaan samanaikaisesti. Pari tuntia kestävä tilaisuuden järjestää LionsClub Karinainen/Kyrö. Väliajalla on mahdollisuus nauttia buffetin antimista, mm. vastaleivostusta vehnäsestä ja kahvis-

ta. Nettotuotto käytetään kokonaisuudessaan hyväntekeväisyyteen.

Pääsyliput maksavat 15 euroa, ja ennakkomyyntipaidat löytyvät internetistä www.poyty.fi >vierailija >tapahtumakalenteri. Isompien ryhmien toivotaan varaan pääsyliput ja mahdolliset kahviliput ennakkoon Sari Paunalta puh. 040-506 3648. Ajo-ohje: Kantatie 41:ltä Riihikosken keskustaan päin n. 1,5 km, Kisarihi oikealla, Yläneentie 14.

Aarne Paukkunen 90 v.

90 vuotta täyttää Aarne Paukkunen Helsingissä. Hän on syntynyt 29.1.1917 Hiitolan Veijalan kylässä Hela-kalliolla. Nuoruutensa hän vietti vanhempiensa tilalla osallistuen maataloustöihin.

Opiskeltuaan vaaturiksi Aarne Paukkunen muutti sodan jälkeen Helsinkiin. Suurimman osan työelämästään hän toimi Stockmannilla vaatturina. Hänen tehtävänä oli hoitaa asiakkaiden erikoisimmat työt.

Eläkkeelle siirryttyään

Aarne Paukkunen osallistui karjalaisten toimintaan Helsingissä Hiitolaiset ry:ssä, jonka johtokuntaan hän muun muassa kuului. Myöhemmin hän on aktiivisesti käynyt yhdistyksen eritilaisuuksissa. Hän on osallistunut myös näkövammaistoimintaan.

Harrastuksena Aarne Paukkusella oli usean vuoden ajan siirtolapuutarhan hoito. Paukkusen suvun vanhimmalle toivotaan mukavia tulevia vuosia. Hänellä ei ole

vastaanottoa merkkipäivänä. **Vanhimman siskon poika Mauri**

Helvi Sarpakunnas, sielunsisar on poissa

Pysähdyttävä suruviesti tuli joulun jo lähetessä. Ja tämän lehden uuden vuoden numeron sivulta luenristin alta tuttuakin tutummat nimet: lapsuudentoverini Helvin ja hänen lähimpänsä.

Parikkalassa vietettiin vuonna 1947 Helvi Poutasen ja paikkakuntalaisen Paul Sarpakunnaan häitä. Nuori ja hento morsian vie-

rellään tumma, musikaalinen sulhasmies, joka itsekin esiintyi illan mittaan. Kaikki tuo on elävän muistissani. Paljon kaunistaa karjalaista musiikkia.

Hanna-täti Korhosen alakoulussa Elisenvaarassa tutustuin Poutasen sisarukseen. Isosisko Laila oli luokatoverini, jonka kanssa ensin ystäväystyini. Mutta toisinaan asteli Lailan vierellä

pikkusisko, jonka kiltti opettaja oli hyväksynyt luokkaan "kuunteluoppilaaksi". (Olin itsekin ollut sellainen edellisvuonna.) Kotiemme välinen Miikunmäen tie tuli tutuksi molempiin suuntiin. Oltiin yhdessä heillä ja meillä.

Sota ja evakkotaival muutti kaiken, vaikutti meihin jokaiseen, ei vain erottavasti vaan joskus lä-

Kuva on otettu vuonna 1991 ensimmäisellä Kurkijoen matkalla sen jälkeen, kun siellä käynti oli mahdollista. Pääsimme Lahdenpohjan rannasta pienelle Laatokan risteilylle. Vasemmalla Poutasen sisarukset Helvi Sarpakunnas ja Laila Helle. Oikealla kirjoittaja.

hes rusentavasti. Poutaset sijoittuivat ensin Pieksämäelle. Meidän uudeksi asuinpaikaksi tuli Kiuruvesi Ylä-Savossa. Myöhemmin Lailasta ja Helvistä tuli turkulaisia – aina vain välimatka piteni. Kirjeenvaihto alkoi pian vilkkaana ja tärkeänä. Vanhempien myönteisyys teki tapaamisetkin mahdollisiksi, kun niitä oikein halusimme.

Oman aikuiselämän rakentaminen vei meiltä työiltä eri tavoin ajatukset, aikaa sopeutua uuteen ja muuttua. Yhteydet eivät kuitenkaan koskaan katkenneet. Mihin kaikki vuodet oikein katosivat?

Muistan kuin eilisen kaksi samana päivänä tulla puhelua: Parikkalasta

ja Turusta. Ja asiakin oli sama. "Tääl on Henu, tääl on Lape. Lähtisit sie mejän kans kesäl pikkubussil Elisenvaaraa?" Sain soperrelluksi vastauksen juuri, ennen kuin kyöneleet ehtivät: "Voi, tietyst mie lähen..."

Jälleentapaamisen ilo ja koti(seutu)matkan monenlaiset tuntemukset tiivistivät tästeden yhteyttä Parikkalan suuntaan. Olinhan siellä käynyt vuoden koulun. Nyt avautuivat Helvin kauniin kodin ovet useana kesänä tälle vieraille, joka ei osaa kuvitella viehättävää kesämaisemaa kuin talo vierasmajoineen, lampi, kukkaisat rantatöyryt, keltaiset kurjenmiekat vesirajassa.

Toistemme tapaaminen

viime kesän Kurkijokelaisien pitäjäjuhlilla onnistui yli odotusten, kun toteuttajina olivat Helvin Paula-tytär yhteisymmärryksessä meidän aina-avuliaan Riitamme (Sainio) kanssa. Hyvyyttä on – kiitos.

Viimeinen puhelumme kolme päivää ennen Helvin poisnukkumista oli jotenkin erikoisen valoisa. Hän valmisteli kotonaan joulua lapsilleen ja lastenlapsilleen ja odotteli Paulaa saapuvaksi.

Kevät, surullinenkin, puhkeaa taas kukkaan lemmikkien taivaansinisten kukintojen auetta puutarhapolkujen reunamilla.

Hellikki Mattlar

Viimekesäisillä pitäjäjuhlilla lauantaivierailulla loimaalaiskodissa, jossa isäntänä oli Antero Sikiö. Keskellä Helvi Sarpakunnas ja oikealla Hellikki Mattlar. Sikiöt ja Poutaset olivat lähimmät naapurit Elisenvaarassa.

JATKOA SIVULTA 1

sen kotipaikalla, koska matkaseurueeseemme kuului heidän lastensa lapset Eeva Österberg ja Heikki Kolehmainen puolisoineen. Paikalta ei ollut myöskään pitkä matka Toivo Hannukaisen kotipaikalle, jonne Arto joukkoineen oli lähtenyt.

Vähitellen siirryimme Työlaitoksen piha-alueelle, jonne joukko kokoontui Keijon keittämälle pullakahville. Kun kahvit oli nautittu lähdimme ajamaan Ilmeelle, sillä siellä monet suvun jäsenet ovat syntyneet ja asuneet ainakin osan elämästään.

Ajoimme Ilmeen kirkkomäelle, jossa kellotapulilla on edelleen pystyssä, mutta kirkko on tuhoutunut. Yritimme etsiä jälkiä myös hautausmaasta, mutta sen uudet isännät olivat totaalisesti hävittäneet. Sankarivainajien muistokivi oli kuitenkin vielä paikoillaan ja nimet luettavissa. Muistomerkin vierellä lauloimme suvivirren ja muistelimme niitä edesmenneitä sukupolvia, joille tuo kirkkomäki oli ollut rakas kotikirkon sijaintipaikka. Siellä on nuoria pareja vihitty avioliittoon ja elämäntyönsä tehneitä vanhuksia siunattu haudan lepoon. Herkän hetken jälkeen palasimme vaitonaisuina bussille.

Lähdimme paluumatkalle Hiitolan Asemankylään ja kiipesimme Linnavuorelle, sillä se on jokaisen ”py-

hiinvaellusmatkamme” yksi kohokohdista. Vuoren laelta on laajat näköalat ympäristöön, ja sieltä oli hyvä esitellä maisemia ja joitakin yksityiskohtia niille, jotka olivat ensi kertaa mukana.

Itselleni rakas näkymä Linnavuorelta on luoteeseen Raivattalanlammelle avautuva näköala, sillä äitini on lapsena elänyt niissä maisemissa. Pieni silmäys oikealle ja näkökenttään tulee myös Eeva Kilven kotitalo. Hieno paikka pelkäänsä istahtaa kallion laelle, rauhoittua sekä nauttia avaruudesta ja luonnon kauneudesta, vaikka rakennettu ympäristö ei tasollaan häikäisekään.

Vuorelta oli kuitenkin pakko laskeutua alas todellisuuteen, sillä ilta alkoi olla käsillä, ja olimme menossa vielä Pyhäjärvelle Musakan Antille saunaan. Niinpä nousimme bussiin, ajoimme Käkisalmeen, söimme päivällisen, pakkasimme saunavarusteet kasseihin ja ajoimme Pyhäjärvelle. Ennen sauna minulla oli mahdollisuus käydä lenkillä ja hankkia kunnon hiki ennen peseytymistä. Antin lomapaikassa on aina kotoisen tunnelma, siellä on aina mukava käydä ja viihtyä.

Kilpolansaaressa tarpomassa

Seuraavana päivänä joukkomme hajaantui jälleen, ja osa joukosta lähti käymään omilla kotiseu-

duillaan Unnukoskella. Valitettavasti en siitä kuten en edellisen päivän Kaukolan osuudestakaan pysty kirjoittamaan kävijöiden tuntemuksia, sillä ne jäivät kirjoittamatta muistiin ko. paikoissa käyneiltä.

Kävelykykyiset lähtivät kohti Hiitolan Kilpolansaarta. Matka oli tehtävä Uitonsalmelta jalan, sillä tie Kilpolansalmelle on niin huono, että käytössä pitäisi olla maastokelpoinen ajoneuvo, jotta ajamalla pääsisi perille. Onneksi lätäköissä oli suhteellisen vähän vettä, eikä vesi uhannut tällä kertaa mennä saappaiden varsista sisään. Joitakin pahimpia kohtia on parin viime vuoden aikana kunnostettu rakentamalla ojien ja pehmeikköjen yli puusilltoja. Toisaalta se on huolettavaa, sillä saarelle oli ilmestynyt ainakin kaksi uutta rakennuskohdetta, joista toinen aivan ”kotirantamme” tuntumaan Kilpolansalmen rantamaisemiin. Eerikaisen talon vanhaan perustukseen oli alettu rakentaa uutta asumusta.

Söimme rannassa lounaaksi eväitä, nautimme kauniista luonnosta ja rantamaisemasta. Oli jälleen helppo kuvitella, miltä paikka oli näyttänyt silloin, kun se oli asuttu ja pidetty kunnossa. Lounaan jälkeen lähdin yksikseni tutkimusretkelle tarkoitukseni löytää Pauli Huhtamaan äidin Anja Kojon kotipaikka, joka edellisellä kerralla oli

Matkalaiset Kilpolansaaressa suuntana Kilpolansalmi. Välillä pidettiin taukoa Kilpolan entisen koulun kivijalan reunalla istuen.

jäänyt löytämättä. Olin jo välillä luopua yrityksestä, mutta päättämällä osuin oikeaan paikkaan, sillä lähdetiedot olivat olleet virheelliset ja asuinpaikkaa oli etsitty aikaisemmin väärästä paikasta.

Palasin vähitellen takaisin Kilpolansalmelle muun joukon luokse. Matkalla varmistin vielä suvun historiaan kuuluvan Peltolan talon rakennuspaikan sijainnin. Ennen lähtöämme kai voimme mukaan joitakin kukkia juurineen kotipihaan istutettaviksi. Päivä oli onnistunut, ja voimme muun muassa Pauli Huhtamaan kanssa jatkaa koti-

paikkatutkimuksia keväällä 2007.

Kovasti kuitenkin jäi mietityttämään alueen asuttaminen tai lomarakentaminen, sillä se saattaisi haitata tai jopa estää tulevat matkamme rakkaisiin ”kotimaisemiin”. Aiomme tutkia alueen vuokraamis- tai ostomahdollisuudet, jotta varmistaisimme oikeutemme tulevienkin vuosien kotiseuturetkille. Palasimme jälleen jalan Uitonsalmen sillan tuntumaan, missä meitä jo odotettiinkin kahville.

Hiitolan hautausmaalla

Kun joukkomme oli koossa, lähdimme paluumatkalle kohti Käkisalmea. Matkalla poikkesimme kuitenkin pikaisesti Hiitolan hautausmaalla tarkistamassa, vieläkö erään sukuumme kuuluneen perheen hautakivi on tallella. Kivi on nimittäin irrotettu alkuperaiselta paikaltaan eikä ole kiinteästi maaperässä. Kivi onneksi löytyi, ja meillä onkin suurena tavoitteena saada edellä mainitulle muistokivelle pysyvä sijointupaikka hautausmaalla. Näin suku saisi konkreettisen menneistä sukupolvista kertovan muistomerkin ja muistelupaikan säännöllisillä kotiseutumatoilla.

Pikaisen hautausmäkäynnin jälkeen jatkoimme matkaa majapaikkaamme. Päivällisen jälkeen lähdimme vielä pitämään ”hen- genkohoitusilaisuutta” ja

parantamaan maailmaa. Tulosena oli muun muassa seuraavan Karjalan matkan sopiminen ja varaaminen keväälle 2007, tarkemmin 17.-20.5.2007. Majoitustakin on luvassa Musakkaan, joten innolla odotamme matkan toteutumista. Tyytyväisinä päivän antiin palasimme viimeiseksi yöksi majoitukseen.

Herättyämme toukokuun 8. päivän aamuun pakkasimme matkatavaramme ja heti aamiaisen jälkeen lähdimme paluumatkalle Sakolan Kiviniemen kautta Viipuriin, jossa teimme tavanomaiset tori- ja kauppahallikierrokset. Poikkesimme tulomatkalla Tali-Ihantalasta taistelujen muistomer- kille kiitollisina niille veteraaneille, jotka uhrautuvalle taistelullaan pelastivat kansallisen demokratiamme. Jos kyseinen taistelu olisi hävitty, olisi jatkosodan tulos voinut olla aivan toisenlainen ja sen myötä myös kansallinen tulevaisuutemme. Toivottavasti nykyiset ja tulevat sukupolvet ymmärtävät esisiemmen uhrausten ja perinnön merkityksen eivätkä anna sen haalistua.

Rajan ylitimme jälleen Imatralla, ja vähitellen matkalaisia jäi hyvästelyjen ja halausten saattamina pois kyydistä. On mukavaa tehdä matkaa ja olla kivassa ja hyvähenkisessä seurassa. Kiitos Teille kaikille mukana olleille, toukokuussa 2007 tapaamme taas samoissa merkeissä.

Raimo Hannukainen

Matkalaiset Hiitolan Linnavuorella tarkastelemassa näkymää, joka avautuu Asemankylän yli Raivattalanlammille.

Rajatoimiston aikaa

Kun Karjala takaisin vallattiin, alkoi väki palata kotikonnuilleen. Ohjaamaan tätä muuttoa Rajatoimisto 3 Parikkalaan elokuussa 1941 perustettiin.

Lähelle rautatieasemaa toimisto sijoitettiin pankin entiseen rakennukseen.

Henkilöstönä sen oli kaksi luutnanttia, oli Varoma ja Hangasjärvi. Lisäksi lottia muutamia ja armeijan auto-osasto. Apumiehinä ja oppaina muutamia nuoria nostomiehiä.

Komennuksen siihen yksikköön

sain minäkin, armeijan leipiin, majoitukseen.

Ohjattiin tulijat junista toimistoon kirjattaviksi, kulkuluvat tarkastettiin, majoitukset, ruokailut hoidettiin ja kuljetukset kunkin kotiseudulle, kun se oli vapautunut.

Näissä touhuissa syksy nopeasti kului,

kotonakin pääsi joskus käymään. Siellä sauna valmistui, hyväksikin se todettiin, vaikka lauteet ensi kyllyssä hajosivatkin.

Muutakin puuhaa riitti: olin puuseppämestarina toimistossa. Kalusteet, pöydät, penkit, sängytkin sahan laudoista syntyivät. Polttopuiden, siis halkojen hankinta oli myös alaani.

Isäni Eino metsätyöpäällikkönä tiesi, mistä halkoja sai, ja sieltä niitä sitten haettiin.

Joulukuussa me nuorimmat jouduimme kutsuntaan. Kelvollisiksi meidät todettiin varusmiespalvelukseen astumaan. Jouluksi kotiin pääsimme, kun tammikuussa piti jo olla vakinaisessa.

Mauri Leskinen 1998

Kurkijoen luterilaisen kirkon irtaimiston sijoitus

Kurkijoen seurakunnan kirkkohoitokunta piti lokakuussa 1949 Loimaalla kokouksen, jossa tehdystä ja kirkkohallitukselle toimitusta pöytäkirjasta ilmenee seurakunnan irtain omaisuus. Omaisuutena mainitaan hopeinen ehtoolliskalkki, ehtoollislautanen ja oblaattirasia, ehtoollisvälineet sairasmattoja varten, suurempi oblaattirasia, kaksi kastemaljaa, joista pienempi on vuodelta 1728, kaksi kirkonkelloa, alfenidimalja, alttaripöytäristi, 23 erikokoista kynttilänjalkaa, Alexandra Söldinin vuonna 1884 maalaama alttaritaulu, puujalalla seisova kullattu karitsa lippuineen, pari messinkikuppia, punaista ja keltaista samettia olevat messukasukat, neljä papinkappaa sekä musta, samettinen kalkkivaate.

Kurkijoen kirkon omaisuus luovutettiin vuonna 1950 kirkkoherra Arvi Kujalan allekirjoittamalla sopimuksella Suomussalmen seurakunnan hallintaan ja käyttöön.

Kun entiset kurkijokelaiset pääosin olivat sijoittuneet Loimaalle ja sen ympäristökuntiin, teki Kurki-Säätiö esityksen, että Suomussalmen seurakunta luovuttaisi eräät esineet Loimaan kaupunkiseurakunnan ja Kurki-Säätiön hallintaan. Tämän sopimuksen hyväksyivät kaikki kolme osapuolta, ja kirkkohallituskin hyväksyi sen vuonna 1974.

Kurki-Säätiö, nykyisin Kurkijoki-Säätiö, maksoi sopimuksen mukaan 4 000 markkaa, joka nykyrahaksi muutettuna on 3 240 euroa (19 310 markkaa) Suomus-

salmen seurakunnalle, jotta seurakunta voisi hankkia uudet esineet luovuttamiensa tilalle. Sopimuksessa mainitaan palautettaviksi kaikki muu irtaimisto paitsi kirkonkellot, alfenidimalja (alfenidi on hopeoitua uushopeaa) ja musta samettinen kalkkivaate. Loimaan kaupunkiseurakunta ilmoitti luovuttavansa Kurki-Säätiön hallintaan ne esineet, joita se ei käytä.

Loimaalla juuri tehdyn irtaimiston inventoinnin tuloksena voidaan todeta, että tammikuussa 2007 kyseisestä Kurki-Säätiön Loimaalle ostamasta kirkon irtaimistosta puuttuvat punaista ja keltaista samettia olevat messukasukat, neljä papinkappaa ja 12 kynttilänjalkaa, koska kirkolla olevassa vitriinikaapissa on enää jäljellä 11 kynttilänjal-

kaa. Olisi hyvä tietää, missä nuo puuttuvat ovat tai mikä on ollut niiden kohtalo.

Oheisessa kuvassa on Voiton karitsa, joka oli kiinnitettynä Kurkijoen kirkon alttaritaulun kehyksen yläreunaan suoraan saarnapainkan alapuolelle. On muistettava, että kirkossamme saarnatuoli sijaitsi alttaritaulun yläpuolella suoraan seurakunnan edessä. Voiton karitsa on tehty puusta, ja se on kullattu. Karitsan jalustana on raamattua kuvaava puinen esine.

Eino Vepsä

Lähteet: Karjalan luterilaiset kirkot ja seurakuntien pyhät esineet, toim. Soile Rinno ja Minna Laukkanen, sekä Kurki-Säätiön historia.

Nykyään Loimaan seurakunnan hallussa oleva Voiton karitsa kuului erikoisimpiin Kurkijoen kirkon esineisiin.

Hiitolan Pitäjäseuran 300. jäsen

Hiitolan Pitäjäseuran jäsenmäärä on noussut vuosi vuodelta tasaiseen tahtiin. 2000-luvulla on seuraan liittynyt 226 uutta jäsentä. Se on melkoinen määrä näinä aikoina, jolloin useissa seuroissa on jäsenmäärä ollut laskussa. Tietysti luonnollista poistumaa on myös meidän seurassa, mutta runsaasti plusvoittoiseksi on rekisteri vuosittain jäänyt.

Nyt 40. toimintavuotemme alkupäivinä eli 3.1. saavutti seuramme 300 jäsenen virstapylvään.

Uuden jäsenen vähäisen iän vuoksi oli luonnollisesti myös suostumusta vanhemmilta kysyttävä. Se ei ollut kuitenkaan vaikea juttu, onhan isä ja isosiskokin seuran jäsenenä jo ”vanhoja tekijöitä”. 300. jäsenemme itse eli Vilma Laaksonen (1 v.) nyökytteli iloisesti, ja kädet ”vispasivat” riemusta mummon kertoessa hänelle jäsenyydestä. Ainakin luu-

”Juuret löytyy, lapsosein, sulta Karjalasta...” Seuramme 300. jäsen Vilma Laaksonen, ikä 1 vuotta.

len, että iloisuus oli tästä johtuva. Tule sinäkin mukaan iloiseen Hiitolan pitäjäseuralaisten joukkoon.

Juuret Karjalassa

Ihan sattuma ei tietenkään ollut, että seuran 300.

jäsen oli jäsenasioitamme hoitavan pojantytär, sillä tästä vinkkelistä katsoen oli helppo seurata jäsenmäärän karttumista ja toimia oikean hetken koittaessa.

Ensimmäinen kosketus Hiitolan Pitäjäseuraan ei tämä jäseneksi liittyminen

Vilmalle suinkaan ollut, vaan jo 3,5 kuukauden ikäisenä hän esiintyi viiden karjalaisen mummon avustajana laulaessamme pitäjäseuran äitienpäiväjuhlassa ”tuutulaulua lapselle”. Taissipa sekä yleisön että laulajienkin silmiin nousta tippa tuota hellyttävää pientä esiintyjää katsolessa.

Oheissa laulumme sanat kokonaisuudessaan, että muutkin Karjalan äidit ja mummot voivat sitä lapsilleen lastensa lapsille laulella.

Raija Laaksonen
puh. 040-538 7401

Tuutulaulua lapselle laulan

Sanat: Vilman isotäti Terttu Ketola
Sävel: Lapinäidin kehtolaulu

Mummo hiljaa laulelee
tuutiessa lasta,
hellin sanoin kertoilee hänelle
Karjalasta.
Siell’ on vaarat siniset,
liplattlee lainehet,
löytyy meille rakkaat maat
ja kukkaniityt, haat.

Vanhat muistot täyttävät
nyt jo mummon mielen,
kuihtuneet kai siellä on
ruusut rapunpielen.
Kerran lapsiin sinne vien,
näytän sulle kotitien.
Kuulet käen kukunnan,
näät kauniin Karjalan.

Mummo hiljaa hymyilee
katsolessa lasta:
”Juuret löytyy, lapsosein,
sulta Karjalasta.
Kun sä vähän varttunut,
mummon käteen tarttunut,
kanssasi me kuljetaan vielä
yhdes Karjalaan.”

Kirjeiden seikkailut

Mummun posti (Kurkijokelainen nro 52/29.12.2006, sivu 4) sai minutkin muistamaan ja kiittämään postin sinnikkyyttä viedä lähetys perille vaikka läpi harmaan kiven. Hyvä mieli tuli Lempi Torviselle, kun posti toi kirjeen evakotytölle Karstulaan, vaikka osoitteena oli Kurkijoki Ihojärvi. Oli kirjeen päällä tosin monta postileimaa, joten pitkän matkan kirje oli

joutunut tekemään.

Samoin meille Alastarolle tuli ulkomailta lähetetty kirje, jossa saajana oli vain Teräväinen, Finland. Postin ahkeruus teki tässä tapauksessa saajan ihan sanattomaksi. Kirjeen päällä oli monta monta osoitetta, joten sekin kirje oli kiertänyt pitkin poikin Suomen maata. Mutta lopulta löytyi oikea perhe.

Irja Teräväinen

Synnyinseutu paras paikka

Lapsuus, nuoruus
Karjalassa.
Monet muistot sieltä.
Sielussani soittamassa
kaipauksen kieltä.

Elää olen saanut vaikka
maassa vapahassa,
synnyinseutu paras paikka
koko maailmassa.

Vaikka Karjalaa on vailla,
säilyvät sen kuvat.
Uusillakin asuinmailla
muistoin kertautuvat.

Toivo Lyyra

Vilma ja lauluryhmä Evakoiden mummot. Vilman ensiesiintyminen 3,5 kuukauden ikäisenä Hiitolan Pitäjäseuran äitienpäiväjuhlassa 6.5.2006.

Uusi pöytästandaari

”Kurkijoen vaakuna”

- lahjaksi
- muistoksi
- omalle pöydälle
- kiitokseksi

35 €

Tilaukset ja kyselyt:

Kurkijokelainen
Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
puh. (02) 762 2551, 050-521 3336
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Laulut, naurut, itkut

Meidän matkantekomme ei ollut mitään minuuttiaikataulua. Meidät otettiin vaunuletkaan mukaan, jos veturilla ei sattunut olemaan mitään kiireellisempää vedettävää. Se ei meitä silti surettanut. Kun aikuisien puheita kuunteli, sai sen käsityksen, että he toisaalta pelkäsivät sitä määränpäättää. Kukaan ei tiennyt, mikä meitä siellä odotti. Kylmä syksy ja hyytävä talvi olivat tulossa. Junasta löytyi sentään katto pään päälle.

Kun kiskot kolkottivat alla, silloin olisi Topeliukselle löytynyt lisää analysoitavaa karjalaisesta luonteenlaadusta. Kiskoja kolinaan sekoittui aina Einon hanurin sävelet. Hilpeää, haikaa, isänmaallista, virsiä, polkkaa, kaikkea mahdollista. Koko porukka lauloi ja reagoi mukana. Einiikin veti täysin palkein sillä synnyinlahjakseen saamalaan ammuvaan nuotilla. Naurettiin, laulettiin... ja itkettiin.

Antaumuksella vetäisty parituntinen laulukööri lopetti juuri ”Amalia armas kippuravarvas, sinuahan mä rakastanut olen ain...” Sen päätteeksi viisiminuuttinen naurun hekotusta. Lieneekö Eino kurillaan vai mielipiteitä kokeillakseen vetäissyt seuraavaksi: ”Laps’ Suomen ällös vaihda pois sun maatas ihanaa. Sill’ leipä vieraan karvast ois ja sana karkeaa...”

Eikä siinä taas muuta tarvittu. Se kirjoitti kyneleet esille. Oma olotilaa alettiin soveltaa laulun sanojen mukaan. Yhtä herkässä, heti pinnan alla, olivat itku ja nauru. ”Ilo pintaa, vaikk’ syvän märkänis”, niinhän meidän ikioma sanontamme kuuluu.

Tältä porukalta märkäniit molemmat, syvän ja ulkokuori tässä vaiheessa. Vesi ja mäntysuopa olisivat olleet kuin taivaan mannaa. Kun niitä vaan olisi ollut. Niitten puutekaan ei estänyt laulamasta vaikka miten iloisia lauluja. Ei myöskään eläytymistä laulun sanoman mukaan.

Kansallisteatteri on menettänyt monta hyvää näyttelijää.

”Orkesterimonttuun” pudonneet näyttelijät vielä sielläkin... Monesti nyrkinkokoinen möhkäle kurkussa. Mitä se auttoi? Teki olotilan vain tukalamaksi. Kuinka paljon parempi olikaan vetäistä rempseä Säkkijärven polkka ja olla iloinen. Juuri tuoralli oli pelastanut Suomelle itsenäisyyden soimalla radiossa monta vuorokautta yhteen menoon. Polkalla estettiin naapurin mahtavan rodunjalostajan aikeet. Se polkka on kaivertanut tien-sä klassisen musiikin kanssamaan arvoasteikoon.

Populaarirallit ja muu kulttuuri on aina laskettu siihen alimpaan kastiin. Kuitenkin suurin osa kansastamme rakastaa sitä. Säkkijärven polkkaa on jokaisen suomalaisen syytä rakastaa.

Uudenlaiset maisemat

Olimme parkissa Seinäjoen asemalla. Aikamme ihmettelimme maisemien erilaisuutta omiimme verrattuna. Sehän oli kuin valtavalla tarjottimella oloa. Ei laaksoa, ei kukkulaa. Silmäkantamattomiin kuin jotain vesijättömaata. Outoa. Väkisinkin sitä tuli verranneeksi Kurkijoen huikkeen kauniisiin maisemiin, jotka olivat iäksi jääneet taakse, ryöstäjien ja rosvojen saaliiksi.

”Tältä porukalta märkäniit molemmat, syvän ja ulkokuori tässä vaiheessa. Vesi ja mäntysuopa olisivat olleet kuin taivaan mannaa.”

Ja taas tuli tehtyä syntiä! Ei ajateltu sortajastamme kauniita ajatuksia. Ei käännetty toistakin poskea, että tintaahan tuohonkin... Selkäämme saaneina ja pies-tyinäkin vielä uhottiin. Siellä montun pohjallakin olimme olevinamme vielä lähes maailmannapoja. Kunhan ensin saataisiin oma napa puhtaaksi. Eino olisi voinut joutessaan, soittonsa välillä väsähtää meille jokaiselle pienoissonatokat omien napojemme puhdistukseen. Se kola olisi sitten jäänyt mu-

Onerva Puro: Hyvästi koti ja leikkikalliot Osa 4

kavaksi muistoksi tuolta ikimuistoiselta maantien talleamiselta. Mutta nehän ovat kaksi eri asiaa. Sortajan silmitön ahneus ja oman navan karsta.

Meille ilmoitettiin, että kohta puoliin matkamme päättyisi. Pieni kiemura enää ja sitten olisimme määränpäässä. Emme tieneet, mikä meitä siellä määränpäässä odotti. Aikuisillakin oli oma mörkönsä, jota he pelkäsivät, toivoivat, ettei sitä mörköä olisi olemassakaan.

Raamattu-aiheista keskustelua

Lieneekö Annalle tullut mieleen haavekuva Laitaatsillan sheriffin kanssa unelmoimastaan kotileikistä, kun hän keksi uuden puheenaiheen sanoen: ”Ei sen Marian ois olt mikkää pakko mässä sen Jooseffin mukkaa sinne Beetlehemmi. Mut niillä olkii iha oikiaa rakkautta, ni sit ne kyhnyttiit kylk kylesä ja joutuut paremman puuttees tallii, ko muuta paikkaa ei olt. Se Jeesuslaps ol tulollaa iha justissa. Ja lapskii pit panna soimee makkaamaa, olkiloihe peälle.”

Siitä aiheesta sukeutui pitkä keskustelu. Raamattua oli joskus luettu. Miehetän silloin vaan haluttiin luetteloida ja panna verolle, kukin omassa kaupungissaan, kuten käsky kuului.

Maria halusi lähteä miehensä mukaan sellaisena punkeronakin, vaikka napa hipoi jo nenäalustaa. Monia päiviä sekin pariskunta kulki tien päällä. Eivätkä varmasti tiet olleet edes näitten meidän talleamiem-

meitten veroisia. Vain jokin kinttopolkuja, joita kuljettiin aasilla tai muulilla ratsastaen. Taikka kävellen, itse taakkoja kantaen.

Työstä sekin kävi, vaikka Maria istuikin aasin selässä. Ei se mukavaa ollut viimeisillään raskaana ollevalle naisele. Aasin selkään oli vielä lastattu hänen lisäkseseen mukana tarvittavaa tavaraa. Heidän matkantekoaan voi hyvin verrata meidän omaamme parituhatta vuotta myöhemmin.

Maria ja Joosef aaseineen kulkivat monien pienten, vanhojen kaupunkipahasten läpi. Heille tulivat tutuiksi Nain, Sunem ja Jir-seel. Harmageddonin soisia tasankoja talsien he vihdoin saapuivat Jordan-virrälle. He olisivat hyvin mielellään menneet Samarian läpi, mutta eivät uskaltaneet. Samarialaiset ja israelilaiset olivat jo pitkään olleet napit vastakkain. Toista ei suvaittu. Mielellään kaikki mahdolliset tilanteet kärjistettiin äärimmilleen.

Minkäänlaista muutosta parempaan suuntaan ei ole tapahtunut parissatuhannen vuodessa. Ihmiset eivät ole oppineet yhtään mitään. Itä osoittelee jos vaikka millaisilla tussareilla lännen suuntaan ja saa puoli maailmaa varpaisilleen ja meidät poloiset ryytymään, sinänsä kauniitten suomalaismiesmiesten keskelle, kantapäät nilellä.

Maria ja Joosef pelkäsivät omalla matkallaan vuoristosolassa piileskeleviä rosvoja. Me yritimme nukkua puoliväkisin saamamme luvan turvin justinsa viikko sitten ropsitun keittön maton päällä ja mene-

timme rosvoille kermatonkkamme.

Paljon yhtäläisyyksiä löysimme tämän Annan esille tuoman aiheen tiimoilta. Seinäjoen lakeudet ja tärkeimmän raamatullisen perheen veromatka kirjoittivat kielenkannat sillä kertaa. Eihän meiltä jutunaiheita puuttunut. Oli tässä ollut aikaa kuunnella jokaisen mielipiteitä asiasta kuin asiasta. Kinattu oli siitäkin, mikä rallinrenkutus taikka virsi ketäkin kosketti eniten. Ja miksi. Tietenkin myös kaikki sodan kiemurat käytiin läpi moneen kertaan. Se aihe sai aina suut vääntymään, ja niiskutus alkoi.

Näytti siltä, että paikoillaan kyhöttäminen sai riittää. Juna nytkahti liikkeelle. Kiskot alkoivat kolkottaa sitä viimeistä parinkymmenen kilometrin pätkää, mikä matkastamme oli enää jäljellä. Länsilounaan suunta lakeuksilla meiltä oli vielä näkemättä.

”Vaatekassit kärsivät kovia, kun jokainen tonki niistä itselleen kotona pestyä puhdasta päälle pantavaa.”

Ruokaileminen, peseytyminen

Aseman seinässä luki Ilmajoki. Siellä meitä vastaanotti hyvin pienimuotoinen komitea, jota ei ollut täydennetty minkäänlaisella soittokunnalla. Jotkut meistä kyllä olivat sitä odottaneet. Olisi tuo reissu ollut sen väärä!

Joku arvokkaan näköisen setämies, harmaat hiukset ja vielä harmaampi leukaparta tutisten kertoi, mitä meille seuraavaksi tulisi tapahtumaan. Sikäli ei ollut mitään uutta, että vielä seuraavankin yön saisimme viettää jo niin tutuksi tullessa mullivaunussa. Sitä seuraava yö meni vielä harkintaan.

Iltapäivän aikana vaunuja vekslailtaisiin sopivamman paikkaan. Ruokailu ja saunominen oli järjestetty koululle, joka oli siellä ja siellä, sen ja sen matkan päässä. Sinne sopi patiko-

da sitten, kun itselle sopi... Taaskaan emme voineet välttää ajatukselta armopaloista ja kerjäläisenä olosta. Jokainen oli joutunut jättämään taakseen ikioman kodin. Sitten meitä heiteltiin kuin palloja ilmaan ja jollekin toiselle saatesanoilla: ”Ota koppi, jos saat.”

Kyllä tuntui pahalta. Ai-noastaan Einille, syöttötölle, se oli ollut tuttua jo lapsesta asti. Tässä vaiheessa siihen saivat tottua muutkin meistä. Kuin myös koko Karjalan heimon jäsenet.

Olemme kuitenkin yllepeitä itsestämme. Topeliuksen ”kevytmieliseksi” luokittelema heimomme kesti sen koettelemuksen kaikes-ta huolimatta lähes pystypäin. Peräkaneetiksi voisi lisätä: ”Tekhää perässä yhtä vähin henkisin vaurioin.” Tuossa lauseessa taitaa jo omakehu haista liikaa, joten mennäänpä asialinjalle.

Syömään ja saunaan meitä ei tarvinnut kahta kertaa käskä. Vaatekassit kärsivät kovia, kun jokainen tonki niistä itselleen kotona pestyä puhdasta päälle pantavaa. Sitä löytyi vielä. Se kuitenkin oli varmaa, että ensin olisi vuorossa sauna ja puhtaat vaatteet päälle. Silloin sitä haaveitten napakolaa olisi tarvittu. Sillä olisi voinut suurimmat pintakuonat kolata ensin pois. Kai niillä oli vakuutukset kunnossa, jos vaikka viemärit menisivät tukkoon... Sen jälkeen voisi ihmetellä, miltä oma ihan puhdas mahanahka näyttä. Toivottavasti kaikki selviäisivät ilman raitisilman aiheuttamaa myrkytystä.

Menomatalla suunniteltiin, kuinka kauan kukin istuisi lauteilla ja hankaisi omaa krooppaansa. Kai siellä sentään saisi olla vaikka koko seuraavan yön, jos nimittäin siltä tuntuisi. Etteivät vain keksisi siihenkin pistää joitain rajoituksia. Se nyt vielä puuttuisi. Täytyihän suomalaisten kansallisyylpeys, sauna, sentään olla rajoituksetta käytössä. Ainakin kolhuja kärsineitten evakoiden käytössä.

Koulunuorisoa Lounais-Suomessa

Nuoria on parjattu ja parjataan tänäkin päivänä eikä aina syyttä. Mutta ei pitäisi yleistää.

Kuljen pari kertaa kuu-kaudessa linja-autolla Turusta Loimaalle ja takaisin. Menomatka aamupäivällä sujuu toisinaan hiljaisesti kuljettajan kanssa kahdestaan ajellessa.

Iltapäivän paluumatka on alkumatkasta niin ikään hiljainen, mutta Kyrössä Elisenvaaran koulukeskuk-

sen oppilaat täyttävät auton. Jokainen istuinpaikka tulee käyttöön, niin myös minun vieressäni oleva paikka. Ja joka kerran koh-telias nuori kysyy minulta, voiko hän ottaa paikan.

Tietysti voi, eikä sitä välttämättä edes tarvitsisi kysyä, mutta huomaavais-tahan se on. Koko joukko käyttäytyy hyvin. Terveisiä heille harmaatukkaiselta tädiltä ikkunapaikalla.

”Rakila”

Karjala-lehden pikku-joulu-risteilyllä

Helena Aro Turusta löysi iloisen porukkansa kanssa Kurkijokelaisen esittely-nurkkauksen marraskuussa Karjala-lehden risteilyllä. Pitiähän toimittajan heistä yhteisotretti ottaa.

Kurkijoki elää postikorteissa

Suomen johtava postikorttikustantaja Paletti Oy on julkaissut ainakin kolme joulunajan postikorttia Kurkijoen merkittävän valokuvaajan ja kulttuurihistorian tallentajan Pekka Kyytisen valokuvista. Kuvien alkuperäiset teokset (negatiivit) ovat Museoviraston kokoelmissa.

Nuo kolme korttia ovat kaupan hyvin varustetuissa kirjakaupoissa ja muissa vastaavissa liikkeissä ainakin Helsingissä. Ne esittävät joulukuusen hakumatkaa Kurkijoella, hiihtäjäpoikaa Kurkijoella ja kuusensoristelua Kurkijoella.

Kaikki kuvat ovat 1930-luvulla otettuja. Olisipa oivallista löytää tiedot siitä, keitä nuo pojat tai kuusensoristelijat ovat. Veikkaan Kiiskin suvun lapsia. Mutta tietoa minulla ei heistä ole. Tunnistaako joku lukijoisista?

Kari Rahiala

Hiihtäjäpoika Kurkijoella. Pekka Kyytinen 1930-luvulla. Museoviraston kuva-arkisto.

Toimituksessa on tieto, että ainakin hiihtäjäpoika ja toinen kuusenhakijapojista on Lauri Kyytinen Särkijärveltä. Myös Kurkijoki-Säätiö on teettänyt Pekka Kyytisen kuvista postikortteja. Yksi on sama eli kuusenhakijat. Säätiön hiihtäjäpoikakortti on todennäköisesti samalla kertaa kuvastusta, mutta eri suunnasta otetusta kuvasta teetetty kuin Paletti Oy:n kortissa.

Kuusensoristelua Kurkijoella. Pekka Kyytinen 1930-luvulla. Museoviraston kuva-arkisto.

Lähetääks kallo narroamoa?

Onko onki ottavainen? Antaako Ahti kaloja? Tämä nähdään Laatokalla tulevassa maaliskuussa, jos on Laatokka jäässä.

Niin, jos on jäätä. Näillä näkymin se on vielä epävarmaa, ja heikoille jäille ei lähdetä. Ilmastolliset olosuhteet ovat olleet kovasti ainutlaatuisia, eikä harjoituspilkkejä ole voinut lainkaan suorittaa. Ainoastaan kuivaharjoituksia reiällä on päässyt tekemään.

Kalakurkien pilkkimatka Kurkijoella 23.-25.3. on vielä suunnitelmassa. Mikäli Venäjän suunnitelmat kotiseutumatkien vaikeutta-

miseksi eivät käy ylivoimaisiksi, matka tehdään.

Rajavyöhykkeen leventtäminen 30 kilometriin ja viisumien hinnankorotus 50 prosentilla ovat sellaisia asioita, että kannattaa harkita matkustamisen mielekkyyttä. Onko se sen arvoista, että kannattaa hyväksyä kaikki vaatimukset, mitä sieltä esitetään? Näillä hinnoilla kalastelemme yllättäen kotimaankin järvillä. Mielipiteitä asiasta kaivataan.

Mikäli kuitenkin matkasuunnitelmat toteutuvat, on ilmoittautumisten ja passikopioiden oltava järjestäjil-

lä helmikuun 28. päivään mennessä. Myös ennakkoon ilmoittautuneet, varmistakaa vielä mukaan tulonne puh. 040-770 9853.

Nikolain pilkkiä on suunniteltu pidettäväksi 3. päivänä maaliskuuta Yläneen Veljesrannassa, mikäli järvi jäätyy kuvallisesti siihen mennessä. Ilmoittautumiset myös tähän mittalöön "Repolaisille". Nyt vain odotellaan kunnon pakkaskautta, selvitetään viime talven siimat ja hiotaan koukut teräviksi.

Kalakurkiterveisin

Saini ja Martti

Tässä koko Marjatan saalis Laikkalanlahdelta maaliskuussa 2006.

Lounais-Suomesta

Arvaa, mitä tämä on

- Sen väri on valkoinen.
- Se on mummon lakana.
- Ei ole. Se on pehmeää.
- Ahaa, siis pumpulia.
- Ei. Se on kylmää.
- En tiedä.
- Se on lunta.
- Ai, mitäs se on?

Sää tiedotus

On turhaa kertoa päivästä päivään sama tiedotus sanasta sanaan: eilen satoi, tänään sataa ja huomenna sataa. Se on jo kolme sataa. Seuraava sää tiedotus annetaan, kun sade lakkaa. Terveisin, meteorologi.

"Rakila"

Kurkijoelta Nykypäivään – CD-Rom

Kurkijokea monipuolisesti esittelevä multimedia kertoo tarinoita Kurkijoen arjesta ja juhlasta, raskaasta evakkomatkasta ja perinteiden vaalimisesta uudella asuinseudulla. Kurkijoelta Nykypäivään –CD-Rom sisältää runsaasti tietoa ja kuvia Kurkijoen historiasta ja nykypäivästä. Mukana myös murrenäytteitä.

Hinta 20 € + postitus

Kurkijokelainen,
Koulukuja 7 32200 LOIMAA
puh. (02) 762 2551 tai 050-573 4248
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Eskon puumerkki

Kuin tuhka tuuleen

Kuin tuhka tuuleen menivät arkussa erään rakkaan isän maalliset jäännökset samoin kuin amerikkalaisgangsterin miljoonat dollarit. Tämä loppuratkaisultaan hieman epämoraalinen näytelmä nähtiin Loimaan Teatterin tammikuun esityksissä. Lasten ja nuorten teatterina tunnettu, varsin aktiivinen Loimaan Teatteri tekee silloin tällöin näytelmiä myös aikuisille.

Esitys oli hykerryttävän hauska, huolimatta vakavasta aiheestaan. Arkipäivä alkoi vaisusti menestyvän hautaustoimiston aamusta. Hautaustoimiston omistavat sisarukset, Aurora ja Camilla Hallamaa tuskailivat maksamattomien laskujen pinon kanssa. Kas, kun haudattavia ilmaantui liian vähän ja toimitettujen hautausten laskutkin olivat räsissä. Arkutkin olivat vanhanmallisia, samoin kuin tuhkaurnat.

Äkkiä, ilman varoitusta, tuli pelastus. Hautaustoimistoon ilmaantui amerikansuomalainen dollari mies Tom Dudley, jonka kaksi avustajaa kantoi ruumisarkun sisälle. Dollari mies halusi isälleen hiljaisen hautauksen tämän syn-

tymäseudun multiin, maksoi mitä maksoi. Ja sehän vasta maksoikin, ymmärsivät sisarukset. Hommasta sovittiin, dollarit vaihtoivat omistajaa, ja kaiken piti olla kunnossa. Amerikan miehellä oli mukanaan kaksi apumiestä, siis arkunkantajia, sekä tyttöystävä Honey.

Sovitut pasmat menivät kuitenkin sekaisin, kun sisarukset kera veljenpoikansa Helmerin, jonka tärkeimpänä työmaana olivat lasityöt, erehtyivät kurkistamaan ruumisarkkuun. Siellä olikin ruumiin sijasta suuri kasa dollareita.

Replikointi oli nokkelaa. Esimerkiksi, kun joku keksi, että siinä oli kysymyksessä rahan pesu, huomasi toinen, että miksi ne heille tuotiin, kun pesula oli ihan nurkan takana. Usea vastaavanlainen replikointi kirvoitti monet naurut katsojien illan aikana. Moraali ja ahneus kamppailivat, vaaran mahdollisuutta lietsoi Honey, joka vakuutti Tomin tekevän ruumiita kaikista, jotka kajosivat tämän rahoihin.

Pakkaa saapui sekoittamaan myös paikkakunnan poliisi, joka halusi tarkis-

taa, että kirkkomaahan haudattiin oikea ruumis. Niinpä arkkuun joutuikin, tilapäisesti tosin, Auroraa koskeleva Aimo Tiainen. Kaikki meni monen mutkan jälkeen hyvin, ja amerikkalaisgangsteri joutui poistumaan hautaustoimistosta tyhjin käsin menetettyään lopulta kaikki dollarinsa.

Hulvatonta hauskaa

Loimaan Teatterin tämänkertainen esitys on katsojalle hulvatonta hauskaa. Näytelmän ovat kirjoittaneet Panu Raipia ja Rauli Jokelin. Näytelmän on ohjannut Sari Äikää-Torkkeli. Meille Kurkijokelaisen lukijoille on mielenkiintoista se, että sekä ohjaaja että pari miespääosan esittäjää Markku Sihvonen (Tom Dudley) ja Markku Ahokas (Aimo Tiainen) ovat sukuriltaan kurkijokelaisia.

Ohjaaja Sari Äikää-Torkkeli on jo ansainnut kannuksensa Loimaalla, viimeistään viime kesän Kertunmäen kesäteatterin näytelmän ohjaajana. Markku Sihvonen ja Markku Ahokas esittivät roolinsa uskottavasti, Markku

Ahokas jopa hykerryttävän ilmeikkäästi ja hauskasti.

Vakavasta aiheestaan huolimatta tehtiin reipasta komediaa, paikoitellen mentiin jopa lähelle farssia. Kaija Joensuu oli vanhapiika Aurorana uskottava, sen

sijaan hänen sisarensa Camillan esittäjän Pirkko Alhosen rooli jäi ainakin minulle vähän epäselväksi. Hiljainen ja vakava, etten sanoisi vaisu esitys ei oikein istunut kokonaisuuteen, olkoonkin, että hän oli varsinainen "aivotrusti" näytelmän tapahtumissa. No, onni hänellekin löytyi, moraalityön vähän kyseenalaisen poliisin (Arto Kul-

mala) rinnalla.

Ja toki Aurora sai innokkaan kosijansa, Aimo Tiainen. Myös perheen "musta lamma" Helmeri, jota näytteli Jarmo Suokas, sai Kirsi Tolvasen esittämän vaalean hunajatyön, joka alussa seikkaili hieman hukassa roolinsa kiemuroissa. Kuitenkin, loppu hyvin, kaikki hyvin.

Arvi Heinonen

Komisario Ahde (Arto Kulmala) lohduttaa surevaa herra Dudleytä (Markku Sihvonen).

Karjalaisten kesäkotit Jollaksessa

Kesäkotit valmistautuu vastaanottamaan kesän tilaukset. Vuokrattavana on huoneita yöpymiseen tai päiväkäyttöön. Kesäkodilla voi järjestää kursseja, perhejuhlia tai kokouksia.

Varaa tilaus- tai perhesauna oman perheen tai ystävien kanssa. Saunan välittömässä läheisyydessä on lapsistävällinen uimaranta ja ulkogrilli. Rannassa on kaksi soutuvenettä.

Kesäkotit kaipaa emäntää

Kesäkuukausina on mahdollisuus viettää aikaa merenrannalla hoitaen pienimuotoista kahviota, ottaen vastaan varauksia ja huolehtien kesäkodin puhtaudesta ja järjestyksestä sekä saunan lämmityksestä. Tällaisesta "lomailusta" maksetaan pientä korvausta. Emännällä on mahdollisuus yöpyä kodilla tai hoitaa emännöityä kotoa käsin.

Kesäkodin kuntoa ylläpi-

detään talkoovoimin. Uuni- en korjauksiin tarvitaan tii- liä, seinät kaipaavat maalia ja tapettia. Puutarhassa tarvitaan multaa ja hiekkaa sekä kukkien taimia. Toi- vomme myös, että joku har- ventaisi omassa pihassaan esimerkiksi kuusama-aita- ansa ja kutsuisi meidät ko- koamaan harvennetut juura- kot pois. Näistä juurakoista kasvattaisimme aidan kesä- kodin pihapiirin rajalle.

Talkoihin voi ilmoittau- tua. Jokaisessa seurassa on alan asiantuntijoita, jotka ra- kastavat työntekeä naapurin auttamiseksi. Tämän kaiken otamme kiitollisina vastaan.

Miten kesäkotit tullaan?

Kesäkotit sijaitsee Helsin- gissä Jollaksessa. Omalla autolla pääsee välittömään läheisyyteen. Helsingistä voi saapua metrolla Hertto- niemeen ja bussilla nro 85 Villingin tienhaaraan, mistä matka jatkuu vielä kävellen

1,2 kilometriä.

Onko jäsenyyden tarpeen?

Pääkaupungin seudun Karjalaisyhteisöt Pääsky ry on perustettu ylläpitämään yhteyksiä karjalaisyhteisö- jen kesken. Pääskyssä ei ole henkilöjäseniä, vaan pitäjä-, suku- ja nuorisoseurat voi- vat olla Pääskyn jäseniä. Jä- senseurat tarjoavat omille jäsenilleen edullisen oleske- lumahdollisuuden Kesäko- dilla sekä mahdollisuuden osallistua muuhun Pääskyn toimintaan muita edullisem- min.

Kesäkodin ylläpitoa ra- hoitetaan seurojen jäsen- maksuilla, kesäkodin käyt- tömaksuilla, asuntovaunu- paikkamaksuilla ja järjestet- tyjen tilaisuuksien tuotoilla sekä yksityisillä lahjoituksil- la.

Pääskyn omat ohjelma ti- laisuudet järjestetään joko Karjalatalolla tai kesäkodil- la. Kesälle suunniteltuja ovat avajaisjuhlat myyjäisi- neen, juhannusvalvojaiset kokon kera, kanteleensoiton kurssi ja kesäkauden päättä- jäiset. Jokainen seura voi järjestää myös yleisötilai- suuksia.

Pääskyn toiminnasta saa lisätietoja puheenjohtaja Anja Lehtiseltä, puh. 0400-705 959. Emäntäasiat ja va- raukset Riitta Sainio, puh. 040-544 7582. Lahjoitukset isännöitsijä Aulis Mäkinen, puh. 040-707 2746.

Uskomme runoilija Tom-

my Tabermannin runon teks- tiin ja toivomme lämmintä ja vilkasta kesää.

Suuri kivi nauraa neljää kättä
päin kasvoja eikä hievahda
Silti kun me ponnisteleemme
kaikin voimin yhdessä
jokin kiveäkin raskaampi
liikahtaa.

Pääsky ry

ONKS TIETOO VASTAUKSET

1. männyn kuorenalai- sesta pehmeästä ker- roksesta
2. vähän yli kolme mil- joonaa
3. Turkuun
4. Natsi-Saksan valtiolli- nen salainen poliisi
5. Ilja Repin
6. Tesvisio
7. maailman parhaimpia ja kalleimpia jousi- soittimia (ainakin kaksi viulua suomalai- somistuksessa)
8. 390 metriä
9. vuonna 1957
10. variksiä

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoinna: ma-pe 12-18, la 10-14

ERLUND-talo

Hengittävä hirsitalo. Rakenteissa ei muoveja eikä epäorgaanisia aineita. Englannin MTV:n valinta Suomen edustajaksi Grand Designs-ohjelmaan.

Asu terveellisesti, hengitä vapaasti unelmiesi talossa, Erlund-talossa!

MELLILÄN HIRSITYÖ
Ysitie 345, 32300 MELLILÄ
Kotimaan myynti:
Juhani Eklund p. 0400-530 979
e-mail: myynti@erlund-house.com

Erikoishammasteknikko

MARKO ROSENDAHL

Vastaanotto Heimolinnankatu 14 Loimaa

Ajanvaraus puh. (02) 763 1179

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hy- väksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvo- vat Asianajajaliitto ja oikeus- kansleri. Asianajajatoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeus- turva-asioita.

Asianajajatoimisto HEIKKI RANTANEN

Varatuomari
Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppalaankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajajatoimisto JARI HEIKMAN OY

Asianajaja, varat. Jari Heikman
varatuomari Kaarina Nylamo
varatuomari Katri Ranta-Eskola
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa,
puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

Muistathan ilmoittajamme!

KukkaBox

Puh. 762 2669

Vastapäättä Loimaan
Aluesairaala

LAATUA EDULLISUUTTA AMMATTILAISELTA

- Kellohuoltopalvelu
- Käsikaiverrukset
- Konekaiverrukset
- Korukorjaus/ kivi-istutustyöt
- Sormuksien valmistus
- Ja nyt myös lasikaiverrus

KAIKKI PAIKAN PÄÄLTÄ

KELLOLIIKE
Juhani Lankinen Ky
Kauppalaankatu 2, Loimaa
Puh. (02) 763 2760
(Kaupungintaloa vastapäätä)

